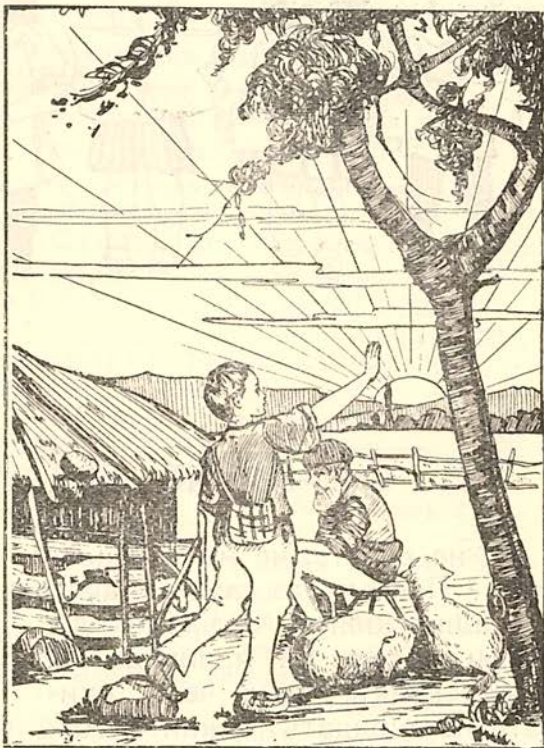

— Пази се отъ тѣхъ. Когото надвие пупункътъ, дѣхътъ му ще мирише на лошо цѣла година. А кукувицата когото надвие, ще му е черно прѣдъ очитѣ, па може и болестъ да го налегне.

Добри знаеше това отъ баба си, още отъ лани, га нито една сутринъ не излизаше вѣнъ, додѣто не хапнѣше поне едно залъче хлѣбѣцъ.

Слънцето изплува като грамадно огненокълбо и позлати гората и ливадитѣ.

Добри съ за-таенъ дѣхъ гледаше ту свѣтлото огнено кълбо, ту алмазнитѣ росни капчици потрѣвата. Врѣхчетата на хиляди трѣвички грѣха и трептѣха. По роснитѣ капчици заиграха: сини, алени, виолетови, млѣчно-бѣли цвѣтове — сѣкашъ небесната джга се бѣ разлѣла по ливадата. . .

Слънцето се усмихваше все по-весело и весело, капчицитѣ угасваха една по една като изронени сълзици, земята се покриваше съ сиво-бѣло прозрачно було.

— Дѣдо, я погледни! Земята е сега като булка. Вижъ, какво було има, — рече Добри.

— Това е булото на Царицата Пролѣтъ, — отговори старецътъ. — Тя го метна върху цвѣтята и трѣвичкитѣ, за да ги скрие отъ лакомия Слънчо.